

Preek HA Genesis 9, 8-17

Gemeente van Jezus onze Heer,

De watersnood in Mozambique maakt het pijnlijk om te luisteren naar Genesis 9, over Noach en het einde van de zondvloed.

Je zult er maar wonen in dat rampgebied en een nieuwe zondvloed over je heen krijgen.

‘Ik zal dit nooit meer doen’ zegt God tot Noach.

Wij weten wel beter, is dan onze eerste reactie op de ramp daar in Afrika.

Maar, kun je Mozambique eigenlijk wel vergelijken met het oude Kanaän?

Is het wel dezelfde zondvloed?

Beide keren is er sprake van de verwoestende krachten van het water. De vastenactie die we vandaag beginnen vraagt juist ook aandacht voor dit verwoestende aspect van water. Er is in Afrika niet alleen gebrek aan water, maar er is ook de bedreiging door het water.

Als we kijken naar de oorzaak, dan zien we al een ander beeld. De oorzaak van de watersnood in Mozambique is te vinden in de regen, die in veel grotere hoeveelheden dan anders uit de lucht valt. En misschien is dat ten dele te verklaren uit het broeikas-effect.

Maar de zondvloed ten tijde van Noach heeft een hele andere oorzaak.

‘God zag dat de slechtheid van de mens groot was geworden op de aarde’.

God had er schoon genoeg van.

De mensen hebben er een puinhoop van gemaakt.

De mens is niet alleen in aantal maar ook in slechtheid talrijk geworden.

En de mensen vragen zich af waar al dat kwaad en al die ellende vandaan komt. En ontdekken:

Het komt uit de mensen zelf. De gedachten en daden van de mensen zijn slecht: Zelfzucht, moordneigingen, onrecht, God had er schoon genoeg van.

Het spijt God dat hij de mens gemaakt heeft, zo lezen we.

God had het anders gewild, zo had Hij de goede schepping niet bedoeld.

Het eerste bijbelboek leert ons hoe God de aarde heeft bedoeld.

God had de aarde gedeeltelijk aan de mensen toevertrouwd en ze brouwen er niets van.

God is als het ware bang dat de aarde eraan zal gaan, en kiest tussen ‘red de aarde, of: verwijder de mensen’ en Hij kiest voor het laatste.

Het verhaal van de zondvloed is in zekere zin een ‘anti-scheppingsverhaal’. In hoofdstuk 1 van Genesis staat; God zag het werk van zijn handen en Hij zag dat het goed was.

En nu lezen we: God zag de aarde en besloot haar te vernielen door de mensen om te brengen.

En de mensen slepen in dit oordeel de rest van de schepping mee.

God zou geen goede God zijn als er niet sprake was van een reddingsplan. Dat plan is gebaseerd op genade. God geeft de mensheid nog een klein kansje. En God kiest een mensenkind die genade in zijn ogen kan vinden, en door dat mensenkind begint Hij opnieuw met een goede schepping.

Tenslotte doet God aan Noach de toezegging, dat de aarde, ondanks de mensen, zal blijven bestaan. Niet omdat er iets veranderd zou zijn aan de mensen. Hun slechtheid was niet genezen. Maar na een dankoffer van Noach staat God garant voor zijn schepping.

God heeft in deze geschiedenis een brug geslagen naar de mensen.

En we moeten erbij zeggen: ondanks de mensen.

Gods genade moet wel erg groot zijn.

Bij zoveel slechtheid in de mensen, kiest Hij toch voor behoud, voor redding, voor een nieuw, goed begin.

Zo is de God van Israël, streng maar barmhartig.

Een God van belofte. En als teken van die brug die Hij slaat herkennen we de regenboog, waarvan we in het koor van onze kerk vandaag het begin zien. En onder het voortekenen van de regenboog zal God zich steeds opnieuw naar de mensen toewenden, in Woord en Geest.

Onze weg naar pasen mogen we ook gaan onder dat voortekenen van Gods trouw, de regenboog.

En we mogen die reis beginnen door een beetje op Noach te gaan gelijken: Zorgzaam, gelovig, vol vertrouwen in de toekomst, en bereid om met God te wandelen. Wij mogen op Noach gaan gelijken, wiens zegt: Ik zal je troosten. We mogen elkaar blijven troosten in de gemeente, steeds verwijzend naar Gods beloften.

En zoals het 40-dagenlied zegt in het refrein: God komt langs vele paden de mensen tegemoet. Zo mogen we mens zijn onder de hemel.

God komt ons langs velerlei wegen tegemoet. Door een ander mens, of door een visioen, of door een gedachte, of in een droom, of zomaar op een onverwacht ogenblik.

Brood en wijn herinneren ons eraan dat God ons tegemoet is gekomen in Jezus Christus, die kwam en leefde als Noach: Vol geloof en vertrouwen, zorgzaam, troostend en steeds wandelend met God.

Jezus verkeerde 40 dagen in de woestijn, niet om God te zoeken, maar om door zijn Vader gevonden te worden. Om vanuit de hemel krachten op te doen, en zo zijn werk te kunnen doen.

Wij leven nu nog steeds van de krachten die Jezus in de woestijn uit de hemel ontving. Zoals Israël nu nog leeft op het manna dat ze in de woestijn uit de hemel ontvingen. Wij leven nu nog steeds van de genade van God, die groter is dan al onze schuld, en die ons uit de hemel tegemoet komt.

Dat alles mag door ons heengaan als we brood en wijn gelovig doorgeven.

Het zondvloedverhaal zegt tot de moderne mens: Jouw relatie met God kan snel verwateren. En dat gaat meestal van kwaad tot erger. Maar God sluit een genadeverbond, niet vrijblijvend. En Jezus sluit met de mensheid een nieuw verbond en Hij redt ons van de tweede dood, dat is de totale en definitieve breuk met God. Daarvan redt Jezus ons.

Dit alle mag in onze gedachten zijn, als we brood en wijn proeven.

En God geve ons na die maaltijd de inspiratie, om uit genade te leven: Zorgzaam, troostend, helpend, gelovig en vol vertrouwen.

AMEN